

ἀλλὰ κρατῶν αὐτὸ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀλλ' ἀπλῶς στηρίζων ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ φέρων ὅλον τὸ βάρος αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν, ἀπαράλλακτα ὅπως σκοπεύομεν ὅταν θέλωμεν νὰ πυροβολήσωμεν δι' ἀπλοῦ ὄπλου. Ὁ αὐτὸς οὗτος κρεμασθεὶς ἀπὸ τῶν κνημῶν ἀνείλικυσε διὰ μόνων τῶν ὀδόντων του ἰππέα ὄμου καὶ ἵππον. Ἐτερος δέ τις (M. Treniz) δεξιότατος περὶ τὰς ἀσκήσεις τῆς ἰσορροπίας ἔχων πολλοὺς καὶ μεγάλους ξυλίλους κύβους καὶ ἀναρίπτων αὐτοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐσχημάτιζε δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἀέρα διάφορα σχήματα ἀρχιτεκτονικά, μετασχηματίζων καὶ τροποποιῶν αὐτὰ μετ' ἀκριβείας μεγίστης καὶ ἐλεγχούσης δεξιότητά ἀξιοθαύμαστον. Καὶ πλείστα δὲ ἄλλα δείγματα τῆς ἰκανότητός του ἐπεδείκνυε ἐλκύνων τοὺς ἐπαίνους καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν θεωμένων.

[La Nature, 1879]

Π*

ΡΑΦΤΕ, ΞΥΛΟΝΕ, ΔΟΥΛΕΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΟΥ ΛΕΙΠΗ

Ἡ ἀνωτέρω παροιμία εἶνε ἐν πληρεστάτῃ ἐφαρμογῇ παρὰ τοῖς Προμοσλενῶν τῆς Σπιτσοβέργης. Οὗτοι, ἐκ τῆς θήρας μόνον ἀποζῶντες, κατὰ τὰς μακρὰς χειμερινὰς νύκτας, μὴ ἔχοντες ἄλλην τινὰ ἀσχολίαν καταγίνονται ἀενάως εἰς τὸ νὰ δένωσι κόμβους, αὖς ἔπειτα λύουσι. Καὶ τοῦτο διότι εἶνε ἐπικίνδυνον αὐτοῖς νὰ κοιμῶνται πλ. ον τῶν πέντε ὥρων, ἐπειδὴ ὁ πολὺς ὕπνος καὶ ἡ ἔλλειψις ἐργασίας ἀναπτύσσουσι τὰ χίσινα στομακάκη.

Κυρία ΕΛΕΝΗ*

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η'

Τῆς ΚΥΡΙΑ Χ'—Εἰς Αἴθερην. (ἰν' Ἐπιστ.)

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Ἰουλίου 1879.

Δὲν σοῦ ἔγραψα τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα διὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους σπουδαίους λόγους, τῶν ὁποίων ὁ σπουδαιότερος εἶνε, ὅτι δὲν εἶχα τί νὰ σοῦ γράψω. Ἡ ἐξουμολόγησίς μου αὕτη μὲ ἀπαλάττει, ἐλπίζω, τῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἄλλων, ὡς ἀπηλλάγη ποτὲ ὁμοίως ἀπαριθμήσεως ὁ ἀφελὴς ἐκεῖνος δῆμαρχος, ὅστις ὑποδεχόμενος τὸν βασιλέα του καὶ δικαιολογούμενος ὅτι δὲν διέταξε πυροβολισμοὺς ἐπὶ τῇ ἐλεύσει του, ἤρχισε μὲν λέγων πανηγυρικῶς, ὅτι ἐβδομήκοντα ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ἐλλείψεώς του, προσέθηκε δὲ μετὰ τοῦτο ἐν πάσῃ ταπεινότητι, ὅτι ὁ πρῶτος αὐτῶν ἦτο ἡ ἔλλειψις πυρίτιδος. Ὁ μεγάλθυμος βασιλεὺς τὸν ἀπήλλαξε τότε τῆς ἀριθμήσεως τῶν ὑπολοίπων ἐπὶ ἑξήκοντα ἐνέκα λόγων· ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἡ ἰδική σου μεγαθυμία θὰ δεῖχθῃ τοῦλάχιστον ὅση, ἂν ὅχι καὶ ἀνωτέρα τῆς βασιλικῆς.

Μεγαθυμία; Ἰδική σου μεγαθυμία;—Ἐπιθυμοῦμαι τὴν τελευταίαν σου ἐπιστολήν, καὶ αἰ ἐλπίδες μου καταβαίνουσιν ὑπὸ τὸ ἄρτιον, πολὺ περισσότερον καὶ ἀπὸ τοῦ ταλαίπωρου Λαυρίου τὰς μετοχάς. Σὺ μεγαθύμος; καθε ἄλλο! Ἄν εἶ-

χες σὺ τὴν χριστιανικὴν αὐτὴν ἀρετὴν, δὲν θὰ μοῦ ἔγραφες βεβαίως τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔγραφες. Ἄν κόκκον καὶ μόνον συμπαθείας ἤσθάνετο ἡ τρυφερά σου καρδιά πρὸς τὴν δυστυχῆ ἀθηναίαν, ἥτις κατ' αὐτὴν τὴν εὐδαίμονα τῶν Ἀθηνῶν ἐποχὴν φήνεται ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ πασταλώνεται ἀπὸ τὸν κονιοροτόν, δὲν θὰ τῆς περιέγραφες μὲ τόσῃν θριαμβευτικῇ εὐχαρίστησιν τὰς λεπτομερείας τοῦ θελητικῆς σου ταξιδιῶν ἀπὸ τὴν Μεύζονα Λίμνην εἰς τὴν Λίμνην τῆς Λυκέρνης. Θὰ περιορίζεσο μόνον νὰ καταρασθῆς τὰ πυκνὰ τοῦ κονιοροτοῦ σύννεφα, τὰ ὅποια σ' ἐτύφλωσαν, ὡς μοῦ γράφεις, μετὰξὺ τῆς Βιάσκας καὶ τοῦ Ἀϊρόλου, θὰ ἤρκεισο εἰς τὴν κωμικὴν περιγραφὴν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῆς Βιάσκας, τὸ ὅποιον ἐδυσκολεύεσο, λέγεις ν' ἀνεύρης μετὰξὺ τῶν περιουκλούντων αὐτὸ οἰκίσκων, καὶ ἄνευλογίζεσο ἴσως, ὅτι ζῶσα ἐγὼ ἐν μέσῳ τῶν κυνικῶν καυμάτων τῶν Ἀθηνῶν, δὲν θὰ ὑπεδεχόμεν βέβαια μὲ μειδίαμα εὐχαριστήσεως τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν ἰδικῶν σου διασκευάσεων καὶ τέρψεων, οὔτε τὸν ποιητικὸν πανηγυρισμὸν τῶν χιόνων τοῦ Ἀγίου Γοθάρδου ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔτρεμες σὺ ἐκ τοῦ ψύχους ἐν μέσῳ Ἰουλίῳ! Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἀσπλαγχνος καὶ ἐγωϊστικὴ φύσις! Οὔτε τὴν περιγραφὴν τοῦ ἀμιμήτου δρόμου παρέλειψες, ὅστις ὑπεραναβαίνων τὸ γιγάντειον ὄρος διαγράφει 46 καμπὰς μόνον ἐντὸς τῆς κοιλάδος τῆς Τρέμολας· οὔτε τὴν ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ ἐστοιβασμένην ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ ἄλυτον πλέον χιόνα· οὔτε τὴν πρασίνην γλόην ἥτις θάλλει ἐπὶ τοῦ φυτικῆς χρώματος, ὅπερ ἀπέθηκε βαθμηδὸν ὁ ἀνεμος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν χιόνων· οὔτε τοὺς καταρράκτας, οἵτινες γωνευόμενοι ὑπὸ τοὺς προαιωνίους πάγους, ἀναδύουσι μακρότερον καὶ κατακρημνίζονται ἐπὶ τὰς μελανὰς τῶν ἐλατῶν κορυφάς· οὔτε τοὺς κολοσσιαίους καὶ προσηνεῖς κύνας τοῦ Ἀγίου Γοθάρδου, οἵτινες σὲ ἔσυρον ἡρέμα ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, ἵνα λάβωσι μικρὰν τινα μερίδα τοῦ προγεύματός σου· οὔτε τὰ πορφυρὰ χαμαιῆρασα, ἅτινα ἔδραψες ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ· οὔτε τὰς γραφικὰς τῶν Ἐλβετῶν ἐνδυμασίας, οὔτε τὴν καταπληκτικὴν Γέφυραν τοῦ Διαβόλου, οὔτε τοῦ Φλύγεν τὴν ἀμίμητον τοποθεσίαν, οὔτε τῆς λίμνης σου τὰ πράσινα κύματα, οὔτε . . . οὔτε τίποτε τέλος πάντων, ὅπερ ἠδύνατο νὰ κινήσῃ τὴν ζηλείαν μου καὶ τὸν φθόνον μου, καὶ νὰ μοῦ κατασῆσῃ ἀφορητοτέραν τὴν ἐν Ἀθήναις θερὴν διαμονήν. Εἶνε φιλικὸν αὐτό; εἶνε εὐσπλαγχνον; εἶχε χριστιανικόν; Ἄς ὄψεσαι ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ὅτε ὁ Πλάστης θὰ σ' ἐρωτήσῃ, — καὶ θὰ σ' ἐρωτήσῃ βεβαίως—διατί ἐταξίδευσες εἰς τὴν Ἐλβετίαν, ὅτε ἡ φίλη σου ἔμενε εἰς τὰς Ἀθήνας; καὶ διατί σὺ ἐκρύβωνες ἐπὶ τῶν Ἀλπεων, ὅτε ἡ ταλαίπωρος ἐκεῖνη ἀνελύετο

εἰς ἰδρωτὰ ἐν μέσῃ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος;

Μὴ νομίσῃς ὅμως, ὅτι δὲν εἶχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι τὰς μικράς μας διασκεδάσεις αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Λέγω μικράς, βλέπεις, μὲ ὄλην τὴν προέπουσαν μετριοφροσύνην, καθότι περὶ μεγάλων παρ' ἡμῖν δὲν πρόκειται, ὅσον καὶ ἂν προσποιώμεθα ἐνίοτε τοὺς μεγάλους. Ἐν πρώτοις εἶχομεν πολιτικὴν ἀνεμοταραχὴν, ἥτοι σάλλον κοινοβουλευτικόν, ὡς λέγουσιν οἱ πολιτικοί. Ἡ κυβέρνησις, δηλαδὴ, συνεκάλεσε τὴν βουλὴν, ἡ βουλὴ ἀπεδοκίμασε τὴν κυβέρνησιν, ἡ κυβέρνησις ἔδωκε τὴν παραίτησίν της, ἔπειτα πάλιν ἔμεινε, διότι ἡ ἀντιπολίτευσις δὲν ἐσχημάτισεν ἄλλο ὑπουργεῖον, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀντιπολίτευσις ἐφάνη ὅτι εἶχε καὶ πάλιν διάθεσιν νὰ ἀποδοκίμασῃ τὴν κυβέρνησιν, ἡ κυβέρνησις ἔστειλε τὴν βουλὴν ὅθεν ἦλθεν. Ἐννοεῖς σὺ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ; ὄχι βέβαια· οὐδ' ἐγώ. Σὲ μέλει; ὀλίγον ἀναντιρρήτως· κ' ἐμὲ τὸ ἴδιον. Λέγουν τριγύρω μου ὅτι τὰ πράγματα εἶνε σπουδαῖα· ἀλλ' ὅσοι τὸ λέγουσιν φαίνονται ὡς ν' ἀστειεύονται, καὶ δὲν τοὺς πιστεύω. Τὸ μόνον σπουδαῖον εἶνε κατ' ἐμὲ αἰδιακόσιαι πεντήκοντα περίπου χιλιάδες δραχμῶν, αἵτινες ὑπῆρξαν τὸ τίμημα τῆς ὀκταήμερου ἐκτάκτου συνόδου τῆς βουλῆς μας. Ὁ τετραλάπυρος ἑλληνικὸς λαὸς πληρῶνει ἐτι τέλους πάντοτε les pots cassés.

Ἐπειτα, πλὴν τῶν πολιτικῶν, εἶχομεν καὶ ἐν ἑκτακτοῦ συμβάν, ἱκανῶς κωμικοδραματικόν, τὸ ὁποῖον ἀρκετὰ μᾶς συνεκίνησε καὶ μᾶς διεσκέδασε αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Πολὺ φοβοῦμαι, ὅτι εἰς σὲ δὲν θὰ κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν· ἡμεῖς ὅμως οἱ μικροπολίται, οἵτινες δὲν ἔχομεν καθ' ἡμέραν αὐτὰ τὰ τυχερά, ἀκούμεθα καὶ εἰς τὰ ὀλίγα, ἀναλογιζόμενοι τὴν παλαιὰν παροιμίαν «ὅταν μὴ κρέας παρῆ καὶ ταρίχῳ στερεκτέον», τὴν ὁποίαν ὁ ὑπὸ πρῆξ μου μεταφράζει «ἐν ἑλλείψει χαρτοσήμου καλὸ ν'» καὶ τὸ στουπόχαρτο». Ἐπειδὴ δὲ νομίζω κ' ἐγώ, ὅτι ἡ τυχερὰ αὐτὴ διασκεδάσις ἡμῶν τῶν μικροπολιτῶν δύναται νὰ διασκεδάσῃ καὶ σὲ τὴν κοσμοπολίτιδα, σοῦ διηγούμαι τὸ γεγονός. Ἄκουσε λοιπὸν, καὶ διασκεδάσε—ἂν θέλῃς, ἐννοεῖται· ὑποχρεωμένη δὲν εἶσαι.

Ἰταλιώτικος τις ἐπεθύμησε νὰ συνδέσῃ τὴν δάφνην τοῦ πολέμου πρὸς τὴν μύρτον τοῦ ἔρωτος. Ὁμῶμα πρόχειρον τῶν φονικῶν του βλεμμάτων εὐρέθη κόρη τις ἀπλῆ καὶ ἀκακος, δεκαπενταεῖς μόλις, ἥτις καὶ καταλιποῦσα τὸν πατρικὸν οἶκον, ὅπου, φαίνεται, εἶχε βαρυνθῆ ν' ἀκούῃ ἀπὸ ποῦτας μέχρις ἐσπέρας τὸ τύπτω τύπτεις τοῦ διδασκάλου πατρός της,—ἴσως δὲ καὶ νὰ τὸ αἰσθάνεται ἐνίοτε—παρηκολούθησε τὸν ἐκπορθητὴν τῆς καρδίας εἰς μικρὸν τινα ἐν Νεαπόλει (τῶν Ἀθηνῶν) οἰκίσκον, ὅπου, ἀλλάζασα γραμματικὴν, ἔκλινε τὸ j'aime, tu aimes ἀντὶ τοῦ βαρέος ἐκείνου ἑλληνικοῦ ῥήματος.

Ὁ πατὴρ ὅμως ἤθελε τὴν κόρην του, καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ἤθελε τὸν παραπλανηθέντα ἥρωά της. Ἀνεζητήθη λοιπὸν τὸ ἐρημητήριον τῶν δύο περιστερῶν, εὐρέθη μετὰ κόπους πολλούς, καὶ τὰ πεζὰ τῆς ἐξουσίας ὄργανα—ὄχι, ἐλησημόνησα· ἦσαν καὶ ἰππεῖς—προσεκάλεσαν τὸν νεαρὸν Ἄρην νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν πατέρα της τὴν νεαρωτέραν Ἀφροδίτην. Ἀλλὰ τὸ ζεῦγος τὸ ἐρωτικόν, ἐνθυμούμενον καὶ ἀντιγράφον ἴσως τὸ ἐπιπόνημα τοῦ Σελεσίνου καὶ τοῦ Ἐχβιέρου τοῦ Méry, ἐκλείσθη καὶ ἐμαρδαλώθη ἐντὸς τῆς φωλεᾶς του, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τοὺς πολιορκοῦντας αὐτὸ κλητήρας καὶ στρατιώτας, ὅτι κατ' οὐδένα τρόπον ἐνδοί νὰ χωρισθῆ. Εἰς μάτην αἱ παρακλήσεις τοῦ πατρός, εἰς μάτην αἱ προσκλήσεις τῶν κλητήρων, εἰς μάτην αἱ ἐπιταγαὶ τῆς στρατιωτικῆς ἀρχῆς. Ὁ ἥρωας τῆς κωμωδίας, προσαγορευῶν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐρωτικῆς του φωλεᾶς τὸ περιεστᾶμενον πλῆθος, ἐδήλου ῥητῶς καὶ κατηγορηματικῶς, ὅτι εἶχεν ἐντὸς τῆς οἰκίας πετρέλαιον καὶ δυναμίτιδα καὶ πῦρ, καὶ ἐκτὸς τούτων σπάθην καὶ πολύκροτον· ὅτι εἰς πρώτην ἀπόπειραν ἐκβιάσεως τῆς οἰκίας, ἤθελε πυροβολῆσαι κατὰ τοῦ πρώτου τολμητίου, ἤθελε κόψει τὸν λαμὸν τῆς ἐρωτικῆς του περιστερᾶς, ἤθελε ἀνάψει τὸ πετρέλαιόν του, καί. . . πρὶν ἢ ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα διὰ δυναμίτιδος τὴν οἰκίαν ἤθελεν. . . αὐτοκτονήσει διὰ τῆς τελευταίας τοῦ πολυκρότου του βολῆς. Τὸ πρᾶγμα, ἐννοεῖς, ἐφάνη κάπως σπουδαῖον εἰς τοὺς πολιορκητάς, διότι ὀλίγοι, φαίνεται, μετὰξὺ αὐτῶν ἐγνώριζον τὸν ἥρωα. Τὸ περιστῶς πλῆθος ἐφριξε, τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας συνεκινήθησαν καὶ κάπως τὸ ἐσυλλογίσθησαν, ἐπλατύνθη δὲ ἱκανῶς ὁ κύκλος τῶν περιέργων, οἵτινες τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἶχον προτιμήσει τὸ ἐν Νεαπόλει θέαμα ἀπὸ τὴν παράστασιν τοῦ Ἀμλετ ἐν τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τὴν τοῦ Ὀρφέως ἐν Φαλήρῳ. Συμβουλίου γενομένου ἐκρίθη καλὸν νὰ ἀλωθῶσιν οἱ ποιητικοὶ ἔρασταὶ διὰ τοῦ πεζοτάτου μέσου τῆς πείνης. Φρουρὰ τακτικὴ ἐστήθη πρὸ τοῦ ἐρημητηρίου τῶν δύο περιστερῶν, καὶ περιπολαὶ τακτικαὶ μετηλλάσσοντο εἰς ὥρας τακτάς, πρὸς ἀνεκφραστον διασκεδάσιν τῶν ἀργῶν Ἀθηναίων, καὶ τῶν περιέργων γειτόνων, οἵτινες οὔτε Ἄντρον τῶν Νυμφῶν ἐσυλλογίζοντο πλέον, οὔτε Βουλὴν, οὔτε πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Δυστυχῶς ὅμως τὸ πρᾶγμα ἐκοινολογήθη, ἡ πόλις ἤρχισε συγκινομένη, ὁ σπουδαῖος τύπος ἐπελήφθη τοῦ ζητήματος, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀπήτει τὴν αὐστηράν τοῦ νόμου ἐκτέλεσιν. Αἱ ἀρχαὶ κατενόησαν ὅτι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ μένωσιν ἀπαθείς—ἡ καὶ συγκεκινημένοι· ἀδιάφορον—θεαταὶ τῶν γενομένων, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν τῆς ἐρωτικῆς ἀκροπόλεως. Προχθὲς λοιπὸν τὴν πρώτην ἐγένετο ἐν πρώτοις κατὰ τὴν τάξιν τοῦ πολέμου ἡ εἰς παράδοσιν πρόσ-

κλεις τῶν πολιορκουμένων. Ἄλλ' ὁ ἦρωσ ἐξελθὼν εἰς τὸν ἐξώστῃν, παρισταμένης ἐκ δεξιῶν τῆς νεαρᾶς καὶ μυρτοστεροῦς ἡρώϊδος, ἐλάλησεν εἰς τὸ κοινὸν διὰ μακρῶν, κρατῶν τὴν σπάθην του διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἀνημμένην λαμπάδα ἐξ ἀριστερᾶς, καὶ ἐδήλωσε βροντωδῶς ὅτι πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτῶν τοῦ περιεστῶτος λαοῦ ἤθελε φονεύσει τὴν νεάνίδα καὶ πυρπολήσει διὰ πετρελαίου τὸν οἶκον. Τὴν δὴλωσιν μάλιστα ταύτην παρεκλούθησε καὶ δραματικὴ τις παντομίμα, καθ' ἣν ἐκεῖνος μὲν προσήγαγε τὴν σπάθην του εἰς τὸν τράχηλον ἐκείνης, ἐκείνη δὲ ἔκλεισεν ἐν ἐρωτικῇ ἐκστάσει τοὺς ὀφθαλμοὺς οἷον εἰ μέλλουσα γὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὴν λευκὴν τῆς Ἀφροδίτης περιστερᾶν. Τὸ ἄκακον κοινὸν ἐνόμισε πρόσφορον γὰ φρίξῃ καὶ ἀνεκραύγασε μάλιστα ἐκ τρόμου. Sic notus Ulixes! Ἄλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἐνόμισαν ἀναγκαῖον γὰ συγκινηθῶσι· διαρρήξαντες δὲ διὰ πελέκειον τὴν θύραν, ἐνῶ μάτην ὁ ἦρωσ ἐξηκολούθει χειρονομῶν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου καὶ κραυγάζων, καὶ περιφέρων πάντοτε τὴν σπάθην του εἰς τῆς ἐρωμένης του τὸν λαιμὸν, καὶ γυμνῶν τὰ στήθη του καὶ προκαλῶν τοὺς πυρβολισμοὺς τῶν στρατιωτῶν, εἰσῆλθον ἐκεῖνοι εἰς τὸν οἶκον, καὶ τὸν συνέλαβον ἐν πάσῃ πεζότητι. Πρὶν ἢ ὁμως τὸν συλλάβωσι, προφθάσας ἐκεῖνος, ἐκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου εἰς τὴν ὁδὸν . . . τίνα ὑποθέτει; τὴν νεαρὴν ἡρώϊδα τοῦ οἰκογενειακοῦ δράματος, ὡς θὰ ἔλεγε πρόγραμμα τι τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου. Οὕτω μὲν ἀπήχθη ὁ ἦρωσ εἰς τὸ φρουραρχεῖον, ἡ δὲ ἡρώϊς εἰς παρακείμενόν τι φαρμακεῖον, ὅπως τῇ δοθῇ ἡ πρώτη βοήθεια.

Σὲ διεσκέδασεν ἡ ἱστορία μου; τὸ ἐλπίζω. Ἄν σ' ἔλθῃ τώρα ἡ περιέργεια γὰ μ' ἐρωτήσης: τί θὰ τὸν κάμουν τὸν παραδόξον αὐτὸν ἦρωα; Θὰ σ' ἀπαντήσω ἀφελῶς: δὲν ἤξεύρω. Ἄν εἴξω ἀλλοῦ, θὰ ἤξευρα καὶ θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα. ΣΟΦΙΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχοῦ.]

214.

Ἡ τοῦ ἀπλοῦ στρατιώτου ἀνδρεία ἐπιτήδευμα εἶναι ἐπικίνδυνον, ὃ μετέρχεται ὁ πολεμιστὴς αὐτός, τὸν ἐπιούσιον αὐτοῦ θηρεύων ἄρτον.

215.

Ἡ τελεία ἀνδρεία καὶ ἡ ἀνανδρία ἡ ἐντελής τὰ ἔσχατα εἶναι ἄκρα, εἰς ἃ σπανίως ὁ ἀνθρωπος φθάνει. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο αὐτῶν ἀντιθέτων ἔσχατιῶν περιέχεται χώρα ἐκτεταμένη, περιλαμβάνουσα ὅλα τὰ ὑπόλοιπα τῆς θαρραλεότητος εἶδη. Ὑπάρχουσι δὲ τοσαῦται ἐν μέσῳ τῶν ἄκρων αὐτῶν τῆς ἀνδρίας βαθμῶν διαφοραί, ὅσαι ἀριθμοῦνται παραλλαγὰι τῶν ἀνθρωπίνων μορφῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων διαθέσεων. Ὑπάρχουσι δηλαδὴ ἄνδρες, οἵτινες ἀρχομένης

τῆς μάχης προθύμως προκινδυνεύουσι, παρατεινόμενου δὲ τοῦ ἀγῶνος, ἀποβάλλουσι τὸ θάρρος αὐτῶν καὶ ἐνδίδουσιν εὐκόλως. Ἄλλοι δὲ ὡς ἀρκοῦντα δέχονται τὰ πεπραγμένα, ἅμα κατὰ τὰς περὶ ἀνδρίας προλήψεις τοῦ κόσμου ὑπεράνω παντὸς ψόγου τεθῶσιν, ὀλίγον δὲ περὶ κατορθώματος ἄλλου φροντίζουσι. Τινὲς δὲ δὲν δύνανται γὰ κατισχύσωσι πάντοτε ἐπίσης πάντοτε αὐτῶν φόβου. Ἄλλοι δὲ καταλαμβάνονται ἐνίοτε ὑπὸ φόβου πανικοῦ, καὶ ἄλλοι ἐπιπίπτουσι κατὰ τῶν πολεμίων, φοβούμενοι γὰ μείνωσιν ὅπου ἐτάχθησαν. Τινὰς δὲ ἢ ἐκ μικρῶν κινδύνων ἐξίς ἀναδεικνύει θαρραλέους καὶ παρασκευάζει αὐτοὺς εἰς μεγάλων κινδύνων ἀπάντησιν. Ἄλλοι δὲ ἀνδρῶς μὲν μάχονται κατὰ τῶν μαχαιροφόρων πολεμίων, φοβοῦνται δὲ τὰ ὄπλα τὰ πυροβόλα, καὶ ἄλλοι τοῦναντίον, τὰ μὲν πυροβόλα ὄπλα καταφρονοῦσι, τρέμουσι δὲ τὰς μαχαίρας. Ὅλα δὲ τὰ εἰρημένα τῆς θαρραλεότητος εἶδη ἔχουσι τι κοινόν, τὸ ἐξῆς. Ἡ νύξ, αὐξάνουσα τοὺς φόβους καὶ κρύπτουσα τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ ἔργα, ἐπιτρέπει τοῖς μαχομένοις τὸ φεῖδεσθαι τῆς ἰδίας αὐτῶν ζωῆς. Ὑπάρχει δὲ καὶ γενικώτερόν τι τοιαύτης φειδοῦς εἶδος· διότι οὐδεὶς τῶν μαχομένων πράττει ὅ,τι ἐν ὀρισμένην περιστάσει ἢ δύνατο γὰ πράξῃ, ἐὰν ἦτο βέβαιος περὶ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Ὅθεν εὐκόλως πᾶς τις καταλαμβάνει, ὅτι ὁ φόβος τοῦ θανάτου ἀφαιρεῖ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου μέρος τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ἐξαχθέντων ἐν ἔτει 1878 προϊόντων τῆς Ἀμερικῆς τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ βάμβαξ. Ἡ ἀξία του ὑπερέβη τὰ 180 ἑκατομμύρια δολλαρίων.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Δίκαζε ἐχθροὺς καὶ ποτὲ φίλους, διότι ἐκ δύο ἐχθρῶν ἀποκτᾶς ἓνα φίλον, καὶ ἐκ δύο φίλων ἓνα ἐχθρόν.

Ὅποιος τρώγει τὴν πῆτταν μόνος του, θὰ σελλώνη μόνος τὸ ἄλογόν του.

Ὅταν ἔρχεται ἡ δόξα, χάνεται τὸ μνημονικόν (Ἰσπανικαὶ παροιμίαι.)

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Οἱ Ἰάπωνες κατὰ τὰς θερμὰς τοῦ ἔτους ἐποχὰς ὅπως διατηρήσωσι νωπὸν τὸ κρέας θέτουσι αὐτὸ εἰς πορσελλάνιον πινάκιον μέγα (πιατέρα) καὶ ἐπ' αὐτοῦ καταχέουσι θερμότατον ὕδωρ μέχρις οὗ τὸ κρέας καλυφθῇ ἐντελῶς· εἶτα δὲ ἐπιχέουσιν ἔλαιον ἐπὶ τοῦ ὕδατος καὶ διαφυλάττουσι. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἀποκλείεται ὅλως ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀέρος ἐπὶ τοῦ κρέατος, δι' ἧς ὡς γνωστὸν ἐπέρχεται ἡ σήψις καὶ οὕτω τὸ κρέας διατηρεῖται πρόσφατον.